

ПРОЛОГ

Беше му отнело хиляда години, за да научи песните на нишките, и дори още повече, за да разбере как да ги преплита.

Съдбата седеше на пода на едно мазе, осветено от пламъка на догаряща свещ, приведен над празното платно в скута си. Иглата в чевръстите му пръсти проблясваше, а цветът на конеца не спираше да се променя, докато майсторът на гоблени чертаеше поредния житейски път.

Първият цвят винаги беше един и същ – бял химн, символ на нов живот. После, подтиквана от ритмично пулсиращата във вените му музика, Съдбата бързо добавяше спокоен син напев върху платното. Следваха страстни червени рефрени и жълти вопли, избухнали върху платното, подобно на слънчеви изригвания, озаряващи живота на една богата аристократка, която един ден щеше да стане толкова поразително красива, че да се превърне във вдъхновение за най-невероятни произведения на изкуството. Картини и скулптури, музика и поезия – нищо нямаше да е в състояние да отрази напълно нейната красота. Животът ѝ щеше да представлява поредица от пламенни афери, изплетени от фината паяжина на ефирни и съвършени нишки. С всеки следващ любовник и с всеки обрат, който ѝ предсказваше, безумието на Съдбата сякаш все повече и повече се забързваше и иглата му пронизваше платното на живота ѝ в ритъма на кресчендо, което единствено той можеше да чуе.

Всеки, който го видеше да работи, щеше да го сметне по-скоро за музикант, отколкото за художник – иглата му беше лък, а платното – цигулка, по чиито струни пръстите

му тихо нижеха мелодията на човешкото битие. С всеки свой бод Съдбата бързаше да пресъздаде цял един живот, проблеснал за секунди пред него, превръщайки песните в цветове. Бродираше с такава скорост, че даже не се замисляше. Не дишаше. Толкова беше погълнат от историята, че когато се чу минорен тон и краятът му почерня, за да отбележи свършека на гоблена, измина секунда, преди Съдбата да си спомни кой е, камо ли какво създава.

Накрая, когато се огледа из празната стая с нейните голи сиви стени, той все пак се опомни и се сети, че тези ярки цветове вече не принадлежат на него, а на онази, чиято история беше предначертал. Защото, макар бродерията му да беше блестяла в чисто злато, последният конец в продължение на векове щеше да остане помрачен от един нов цвят – скромно, безупречно сребърно, към което той не можеше да се насили да погледне, защото то олицетворяваше всичко, което му беше отнето. Всичко, от което *Смъртта*, този Мрачен жътвар, го бе лишил.

Когато духна свещта, заобикалящите го стени се трансформираха в редици гоблени, окачени на разлюлени, губещи се в безкрая въжета. В мига, в който пред погледа му се мярна празно място, Съдбата задържа въжетото достатъчно дълго, за да провеси на него най-новото допълнение към колекцията. Той прокара пръст по кървавочервените спирали – най-любимия му от всички цветове, защото от силната любов и страст винаги се раждаха най-завладяващите разкази. Когато отдръпна ръка, гобленът продължи пътя си напред и нямаше да спре, докато всичките му нишки не се разшияха и платното не се върнеше обратно със следващото въже, празно и готово за създаването на нова житейска история.

Златните му очи се бяха плъзнали към следващото платно, когато някакъв звук отзад привлече вниманието му. Не приличаше на нищо, което беше чувал досега, беше

лек и нежен, като песен на арфа, и въпреки това поразителен като минорния акорд на Смъртта. Този звук погълна всички останали и макар че Съдбата следваше правилото никога да не се връща към гоблените, които вече беше закачил – защо му беше да поправи едно съвършено произведение на изкуството? – той не можа да устои на повика му.

Тръгна сред редиците, като се навеждаше и отстъпваше встрани от въжетата. Когато приближи, въжето се спря неподвижно и Съдбата установи, че песента идва не от един, а от два гоблена.

Първият сигурно беше най-грозното му от всички творения, огромна част от него беше в сиво и пурпурно, като насинена кожа. И въпреки това Съдбата беше прекарал доста време над него, бе редил бодовете с голяма прецизност, за да изработи този жесток дар за своя брат: една жена, която Жътваря щеше да обича, но никога нямаше да има. Но сега, докато оглеждаше гоблена, Съдбата се намръщи, защото неизвестно как произведението му беше претърпяло промяна. Сивото се беше смесило с редовете в черно, които пък преливаха в червено и златно. Жълто. Синьо. И после още черно – не просто един-единствен ред, а хиляди нишки, които не спираха сами да си проправят бодове през платното дори сега, когато Съдбата стискаше увредената творба в юмруци.

Вторият гоблен не беше по-добър от първия. Бродерията в пепелнорозови и леденосини мотиви беше гъсто насечена от плътни черни и бели линии, подобни на клавиши на пиано. Съдбата се наведе да чуе песента му – мрачен и тих химн, в който всяка нота звучеше като удар с юмрук, – после бързо се отдръпна назад и рязко си пое въздух. Красотата му беше неоспорима и въпреки това гобленът беше *сгрешен*.

Съдбата грабна иглата, която беше затъкнал зад ухото си, и я заби във втория гоблен, за да види какво ще се

случи, когато се опита да прокара през него последната черна нишка на смъртта. За негова изненада платното изплю иглата обратно в дланта му. Съдбата я стисна в юмрук.

Каквито и да бяха тези уродливи бродерии, те не бяха негови творения. Стомахът му се сви при вида им и той откъсна двата гоблена от въжетата им. Гоблените продължаваха да растат дори когато ги метна през рамо, черните и белите им конци се сипеха като водопад по гърба му и метяха ръбовете на стълбите, които той гневно изкачваше, като гледаше да не се спъне. Забърза към прациящата каменна камина, която разпръскваше кехлибарена светлина из поредната гола стая, в която нямаше нищо друго, освен самотно кожено кресло, обърнато с лице към бушувашите пламъци.

Хвърли насечения с резки гоблен в огъня и се настани в креслото, обзет от нетърпение да го види как изгаря. Но пламъците изсъскаха и угаснаха в мига, в който гобленът попадна в огъня, и в стаята нахлу до болка познат хлад. Обзе го усещането, че костите му се вледеняват, че ледът обхваща цялото му тяло и изпраща тръпки надолу по гръбнака му.

Съдбата се надигна от мястото си и издърпа гоблена от камината. Когато огънят отново лумна, той се намръщи. С надигащ се в гърдите му гняв посегна към грозния, покрит със синини гоблен и този път набута него в пламъците, които изкашляха дребни червени въгленчета в лицето му. Съдбата залитна назад, вдигнал ръце да се предпази. Докато гледаше надолу към огъня, забеляза, че цветът му не е нито червен, нито оранжев, а такъв, какъвто не вярваше, че ще види отново някога.

Кръвта се отдръпна от лицето му и той сграбчи с треперещи пръсти гоблена, без да го е грижа, че докато го спасява от пламъците ще опърли дланите си. Избута

креслото в ъгъла на стаята и опъна гоблена на пода пред себе си. Падна на колене и започна да оглежда подробно, изпитателно и ето че ги откри, проблясващи като звезди сребърни нишки! Идеални, невъзможни сребърни нишки. Докато мигне, и тях вече ги нямаше.

Задиша тежко. Най-вероятно онова, което беше видял, бе в резултат от самотата му. Състояние на делириум от прекалено много работа. Защото нима беше възможно след всичкото това продължително търсене... най-после да я беше открил?

С нежността на любовник, Съдбата прокара длан по нишките, за да разбере на кого точно принадлежи този гоблен – на една девойка, която беше създал от чиста злоба с единствената цел да изкуши Жътваря достатъчно силно, за да остане съкрушен, когато се изясни, че двамата не могат да бъдат заедно. И въпреки това по някаква причина съдбата на девойката беше продължила да се вие напред, освободила се от неговия контрол.

Вторият гоблен беше подобен и принадлежеше на момиче, което беше предизвиквало Съдбата не един, не два, а цели три пъти. Мрачния жътвар често го беше предупреждавал, че се отнася твърде пренебрежително към съдбите, които извезва – че идеалното творение не съществува и че един ден някой ще преодолее бъдещето, което му е отредил, и ще го победи в собствената му игра. До този момент Съдбата не вярваше, че това е възможно.

Трябваше да разбере. Трябваше със собствените си очи да види това момиче със сребърните нишки, тази Сигна Фароу. И така, той грабна шапката и ръкавиците си и тръгна да вземе участие в едно парти, на което не беше поканен.